



Pe aici
nu se trece
decât invitat

BANII
SAU VIAȚA!

Da' ce ești
dumneata,
chirurg?



Din înțelepciunea invitaților Kamikaze

Am lăsat intrarea în revista noastră aproape nepăzită. Accesul și exprimarea vor fi libere, dar pe bază de invitație. Ținuta editorială este obligatorie. Motiv pentru care vom invita în această pagină autori a căror scriitură este pe placul nostru, chiar dacă opiniile revistei nu se vor potrivi mereu cu ale lor. Vă urăm lectură plăcută în continuare și în fiecare săptămână!

Un alt fel de speranță

Sunt de multe ori întrebată de ce m-am întors în România, de ce mai dau o șansă unei țări care este fără de speranță în ochii multora. M-am născut într-o familie simplă din Prahova, am studiat dreptul la București, iar apoi m-am specializat la master și doctorat în SUA, la Yale Law School. Sunt avocat de profesie, lucrez într-un domeniu extrem de complex și care cere o rigurozitate uneori excesivă. Și mulțumirile sunt pe măsură, deoarece ajut firme și oameni, reorganizez și reclădesc acolo unde construcția era greșit făcută. Cum să nu fi vrut să mă întorc, când știam că pot face mai mult, chiar la mine în țară?

A trecut 1 decembrie, cu fanfară și paradă, și am văzut oameni parcă ceva mai mândri de Ziua Națională. Nu-i nimic rău în acest lucru. Mândria națională, identitatea națională, sentimentul de apartenență departe de naționalismul lipsit de sens sunt trăiri pozitive care ar trebui împărtășite de cât mai mulți. Scriu asta mai ales când privim în urmă la istoria și la tradițiile noastre, dar și la drumul greu pe care l-am făcut în ultimii 20 de ani. Suntem infinit adaptabili, avem oameni inteligenți în toate capitalele lumii, în domenii de succes și în căutarea fericirii și a stabilității.

De ce nu putem și în România să clădim ceva? Ce păcat național ne ține în loc, resemnați și posaci? De ce nu putem să ne găsim acea unitate în simțiri care să ne trezească din cercul acesta vicios în care noi nu acționăm, unii așa-zii oameni de stat, dar în realitate păpușari iresponsabili, derapează, iar încercăm și iar ne pierdem cu toții, bătând prin întuneric? De ce nu avem curajul să impunem un nou model: fie că vorbim de model economic, social sau de model politic? Eu am identificat sursele acestei probleme în lipsa de repere morale, lipsa adevăratelor valori și modele demne de urmat ale unei societăți sugrumate în acest moment de dictatura nonvalorilor. În opinia mea, soluția a fost și rămâne una simplă: educația. Numai



Ana Birchall este, în timpul liber, politician PSD din tânăra generație. În restul timpului e specialist în reorganizări, restructurări financiare și insolvență, cu master și doctorat în State. A lucrat o vreme în New York. Din 2003 s-a întors în România.

educația poate sta la baza unui sistem meritocratic de care avem nevoie, ca antidot la dictatura nonvalorilor.

A constata că lucrurile merg prost nu mai este suficient. Nu trebuie decât să fim ceva mai uniți, să recunoaștem cu toții că avem soluții în minte și că, într-adevăr, putem mult mai mult. Poate sună idealist, dar eu sunt hotărâtă să merg pe acest drum. M-am săturat de vorbe goale și de promisiuni neduse la îndeplinire, de lipsă de curaj, de resemnare și de fugă de adevăr! M-am săturat de mici satrapi de stat care se cred mari oameni politici! Și cred că acum, mai mult decât oricând în ultimii ani, în mediul extern actual, în nesiguranța cu care ne învâluie nu numai criza economică, ci și criza acută de valori, și în felul în care națiunile se redefinesc pentru a supraviețui, e timpul nostru să acționăm. Știm cu toții drumul nou, îl avem în minte, dar trebuie să-l parcurgem împreună. Cineva trebuie să întindă prima mână, spre celălalt.

ANA BIRCHALL

» Emil Boc a făcut primul drum pe Autostrada Timișoara-Arad cu un pahar cu apă pe bordul Duster-ului.

» România comemorează 22 de ani de la venirea lui Iliescu.



Prin îmbunătățirea infrastructurii rutiere, Emil Boc speră ca președintele să-i acorde suficient credit la guvernare cât să treacă dintr-a patra într-a cincea

Alo,
tovarășe Gorbaciov, am sunat să vă spunem cine sîntem și ce vrem. Păi, tovarășu' Adrian Sârbu vrea să-și deschidă televiziune privată și s-o babardească pe aia de pe ciorapii Adesgo, Petre Roman vrea să divorțeze de Mioara, Caramitru vrea la Cultură, iar Dinescu să facă agricultură la Calafat. Și, cu voia dumneavoastră, ultimul pe listă sînt eu, Ion Iliescu. Și vreau măcar patru-cinci mandate de președinte. Se poate?... Spasiba anticipat!



Primele bipuri ale democrației românești, pe vremea cînd popularitatea lui Ion Iliescu era la ofertă: creștea cu un procent pe minut